

$\bar{O}_2$ N.
(erken '82)

Vítkovice 82

prsty zaťaté do římsy, čas strhal obočí posledních ulic
vymatý očí bombardované nůči r spálená prací
truhlárna destrukce
kosodělníky si pískají svinácké písničky po stěnách
stíny se plazí z komínů do vzduchu hustějsího magnetovce
vápno se trhá jako pevniny
a rudé moře z cihel je naše nebe i náš byt
Slepení ptáci po střechách sní o tolerančním patentu
hodiny prdí na baterii
v rourách sex stále plazí svítíplyn
a na konci mu hoří vlasy

I Podivně průzračno, až cítíš prýskat omítku. Tak jasný mráz. Když se smráká v zimě, měsíc už dlouho hledí na domy svým bílým okem, ješ tě slepým v blankytu propasti, která se otevírá nekonečným temnotám. Slunce sestupuje blíží a blíží k žádostivě ostrým černým prstům stromů na konci ulice. Rudé slunce. Slunce kanoucí krve se palčivými paprsky prolamuje skrz obludné konstrukce, skrz trámy železa trčící do vzduchu tak sladce průzračného. Slunce kanoucí krve zapadá do oranžových požárů na západě. Bílý káme n měsíc visí v temně modrých polích přicházející tmy.

Vítr profoukl ulici a zametl zmatené lidi do výklenků a dveří. Je тихо zatatě do žeber zdí. Domy nabraly dech a drží jej uvnitř. Pod tím tichem pulsuje krev, ve fialových vlásečnicích se prodírá tkání a tluč. Náhle se rozvítily pouliční lampy. Jen blik. A zeleno-modré lampiony protáhly ulici až do vzdálené tmy. V kuchyni někdo drhne hliníkovým nožem připálený omastek ze dna hrnce. Zvuk se tře o zuby a zadírá se do kostí. Nech toho, nech h toho! Izmael se děl na židli u okna, bezradný nad štětcí, kouřil a rozšlapoval popel po prkenné podlaze.

Špinavé okno je jako stěna akvária. Drobná šedivá skvrnky se oddělují z povrchu tabule a prostupují obraz. Strom v kole třesnutých objetí. Na cestě v lese otec řekl: Vždycky jsem měl rád borovice. Mají v sobě světlo. Tehdy jsem přechal do borového lesa a tam jsem snil". Drobné skvrnky prostupují obraz. Cihlová zeď, vítr z ní trhá uschlé svlačce, světla ubývá. Otec jde po čtvercích cihel. Jeho kotníky jsou křehké jako zmrzlá smála. Drobné skvrnky prostupují obraz až k domu na konci dvora, kde v otrhaných mapách omítky svítí okno. Zebavě teplé paprsky žárovky prolínají záclonou. Tak být tam uvnitř. Utulno. Tulit se v útulno. Tak být tam uvnitř. Znova hliníkový nůž dře ze dna hrnce strupy omastku. Nech toho, nech toho! Izmael, bezradný nad štětcí, kouří a rozšlapuje popel po prkenné podlaze.

II Tak jako zešílí slunce v prvních minutách rozednění, kdy se náhle vyplní chvějivé tušení ingoustového nebe a světelné fontány vyrazí nad černé kontury hald. Bílé a zlaté světlo otvírá netušené prostory jasnos-ti, a řečaví až k mědi, rozpaluje obřasy trav a větví na čáře obzoru. Tak se náhle rozběhla ta kouzelná barva vodopádu rusých vlasů pod Izmaelovým štětcem. Ach, Zito. Rusovlas é děvče sedávalo vždy v lavičce před ním. A slunce rozsvěcovalo temně měděné vlny splývající po ramínkách ještě dětských. Ta zázračná hloubka, od téměř černého ebenu v hlubokých tuních a v skrytu houští, až k blyštivému zlatu a rozechvění jisker na hřebenech vln. Krásná, krásná holka. Pod těmi zázračnými vlasy zahlédl někdy bělostný, jako by jemně ojíněný, krk. Izmael přestal malovat a oklepával cigaretu do plechovky s ředidlem. Dopolední domy se usmívaly se stařeckou dobrovolností. Okenní rámy, zaprášené záclony něco tak blízkého člověku, jako bys ho cítil na dosah ruky.

Znova si vzpoměl na Zitu, nedávno ji viděl. Ulice plná zmrasků, šla po ní energickým krokem na vysokých podpatcích. Když ji pozdravil hodila po něm svůj pohovatý úsměv. Pihy mu náhle připadaly kouzelné, jak se rozbíhají kolem nosu a očí, překračují i hranici rtů, v té šelmovské tváři. Chtěl by ji někdy vidět nahou. Zasmál se pro sebe a v hlavě se mu vynořil zcela jiný ženský obličej, hluboké oči výčitky. Práskly dveře a nobavím se s tebou, celý večer. Ale... chtěl by ji, Zitu, Zitu vidět nahou. Byl zvědavý, zda se ty pihy rozbíhají i po ramenou, po bílé kůži zdí se sypou dál až na nadra. Chtěl by ji vidět vystupovat z vln, jako Botticelli viděl Venuši. Chtěl by vidět pihovatou Venuši, s rusými vlasy, s rusými chlupy pod paží i v klíně.

Znova ten vyčítavý pohled. Nechal těch myšlenek i když dále a dále běžely jako řeka svedená náhle do podzemí. O to tajemnější, o to přízračnější byly eróci pod mříží. V hlubinách a labirynthech podzemí, kde padají zodpovědnosti, kde vládnou snad jiné pachy a zákony a větry vanou. Zšedlé okry a černí, plný štětec jich byl. Rostáral je rychlými tahy po fasádě domu v pozadí ruského vodopádu.

III To ráno roztesknilo krásou větve za oknem. Izmael s bolavou klavou přemýšlel. Jak blízko je život? Malé há na okenní tabulky, klepe ve skulinách. Žije, žije. Bělohříví koně jsou skryti za nebesy. Pohazují hlavami, frkají pod oblačnými srázy. Myšlenky se tiskou teplými boky jako ovce ke kamenné zdi. Kde, kde jsou ty táhlé svahy prostoupené kamením? Kde tráva je počná, něžná. nahý člověk. Dlaně cítí kámen a kámen miluje. Muž přikryje ženu, ženu sladce ožínanou světlem těch svítání. A světlo přelíná k neznámu moři. Slyšel jsi někdy o velrybách? Táhlé zpěvy velryb v azurových hloubkách a zoufalé volání mláďat. Reč života. Světlo přelíná z oblačných srázů a koně jsou skryti za nebesy.

Son se rozplynul s probuzením. Izmael vyskočil prudce z postele. Šel do kuchyně a postavil čajník na hysterické, plynové plaménky. Čekal, čekal něco, co nepřicházelo. Radost se propadá a už není. Už jsou to jen dveře, podlaha a hukot hořícího plynu.

Malířský stojan třel do místnosti jako šibenice. Jsou na něm ještě stopy krve. Plátna opřena o zeď. Vidí je, ty obličej, vidíš je! Nadzdvihuje se mříž. Těžká vrata ve sklepení, železné závory. Zde je položen jed proti hlodavcům. Jeden po druhém, netlačit se! Hodinu to vydržíte, i dvě hodiny a potom..... Jeden po druhém a dýchat, dýchat, dýchat, dýchat. Vidíš ty obličej, jejich žlutá bělma, jejich mramrové zuby. Beton. Dveře za dveřmi. Zde je položen jed. A zde je položen jed. A zde je položen jed, a zde se skládají mrtvolky. Vidíš ty obličej s rozviklanými futry, s vybitými okny, s vyrvanými prahy a dírami ve střeše. Otvírají se, ústa plná tmy, otvírají se, saokrouhleně sají smrt, smrt! Z koutů vyskočí paličiči prstů, drtičiči kloubů. Izmaelův štětec se zabodl do černí. To jsou oni, noc je jich plná. Jepice se ohvějí. Plyn hoří. Chceš utéct po spráchnivělém schodišti, každý schod zvlášť ti praskne pod nohou, třísky saryjí do žeber. To jsou oni. Behají v našich kostech, metastázuji v mozcích.

Sedl si na roh stolu. Cigaretu, rychle, cigaretu. Stojan je šibenice, je kříž. Ještě jsou na něm stopy krve. Telátko, už tě vedou. Telátko boží, Rezníci a vlastníci a rezníci. Obraz ruských vlasů. Obraz tajné Zity, stál opřen v rohu. Její vlasy se náhle proměnily v ohnivý nářek pod křížem. Pod tím křížem železa žhavě nalitého do formy. Sedá tvář sádky, mramorového Jonáše ve vlnách rozplněných obličejů věřících, nevěřících, věřících sborovníků. Tvář Petra v síti paličiči prstů, a on nezná, nezná, nezná. Modlitební je tmavá, voní spěvníky a omítkou. Harmonium, orátor "Ať baránek boží". Abrahám schoulený v koutě mezi židlemi, položil ruku na své pohlaví a zárceně hledí do poušti prázdných sedadel. Ještě se tu nezrodila milost.

Izmael znovu štětcem prorazil střechu, roztrhal tárový papír, obnažil třísky a hřebíky, vzbouřil prach a znovu uviděl paliče prstů, drtiče kloubů, jejich žlutá bělma. Zde je položen jed. A zde také! Ohnivý nářek Zitiných vlasů, pod křížem, telátko boží. Ve tvých očích možná až za slzami, až za nebesy bělohříví koně potřásají hlavami pod oblačnými srázy. Jde nahý člověk. Dlaně cítí kámen. A kámen miluje.

Rozkotivý zvuk zvonku u dveří řízl jako blesk do tiché hladiny domu. Izmael položil štětec a běžel dolů po schodech. Otevřel dveře. "Ahoj", řekla mu "Ty vypadáš, teda." V očích mu nervozně škubalo. Na čele měl rozsmáklou šedou smouhu a na bradě také. "To jsou ty zasviněný prsty, pojd' půjda nah' r'." Stoupali po schodech, třásl se mu žaludek, den se třásl jako raněný a ducil krev.

Železo dore zemi

Do prdele jdou domy s olejemi

rukce hryže hcri ant

a nelze nikde spočinout.

To tenkrát v bodláčí jsme našli hrdličku

a lampa ještě svítila...

To tenkrát v bodláčí tiskla mně hlavu do dlaní

Hlubinská kolonie

Plínky tu mrazly na plotech

a cikáni se fotografovali

vj slí na ráz j linu židli

a na ni posadili nejmenšího

chlapečka...

Invalidé za ploty vykloubení v pasucích

Staženy se schozenými dásněmi

V lopuchových džunglích se smály černé dívky

a sahaly chlapečům na kmatník...

Dnes už jen prašce z omáčky dnů
vystřkují své ulámané krky

Demolovaná židle v zorané zóně

Písanky seje vítr kolem ruin

Štopy po kumlech jak černé díry

Vývoj jde po spirále

Kolik uncse silomer?

Červené rytiny dekorují volné stěny

Tabulky štěpování prázdnom

Nervózní dýchodci kradou co zbylo

a není toho mnoho: jen spětrhs hlízy pivoněk

psí boudy a cihly...

Edyž se soumrak sklání

nad hlubinskou plání

kde jsou ti cikáni

páni je snědli

a kde jsou ti páni

v panelácích naslapání.

/Dany/

Dušičky

Tisíce světýlek
hrobůvní svíčky
náhrobky uvadlých květin
nestále bludičky
lákají ke hrobům
životy domky s karet
Podzimní hřbitovy
pod suchým listím
uměle květiny
vydrží dál
povinná v pomínkách
rozžatá svíčka
pak už jen tma
jen noc
jen stín
vzpomínky padají
s rozžatým voskem
pod kříži
domovy chladné
domovy snů
poslední list
ze stromu
spadne
a pak už nic
nic
nic
Pár lidí ve smutku
jiní ve svátečním
a jiní třeba v šlaci na hřbitov
žulové brány
mohly
náhrobky
podivný kraj
smutky se mísí
s veselostí domů
vše je jen hra
jen hra
jen hra
živější stmívání
večerní chlad
rozírá vrata
na těžký zámek
ač už ti svíčky
spravedlivých hrobů
podivné bludičky
volají
pojd' k nám
pojd' k nám
pojd' k nám

M l á d í /mladí/

Zakoukání do života

de výstřelků střelky smrti

Masitý smích dívky v rozpuku

seškrcený časem rození

časem r o z e n í u m í r á n í

časy se drží za paty

Zatím jen smích v autobuse mladí

mlátí po obvodu strukturálních obrazů

kovové lišty

Autobus zařve a jinoch

klus mlaskající střelcem mládí

a drahmi DIECO-MLADÍ

počítá všechno svoje karampúdí

šklebí se nad sportovní stránkou

jako nějaký mikrob...

Od času mamam do času babab

přemítám, kdo mi domodeluje lebku

kdo ~~naměřuje~~ měří díry po očích

pryč z tohoto údolí

Masitý smích dívky v rozpuku

přiškrcen

jistotou CHLEBA SE ~~MLADÍ~~ HAD ~~MLADÍ~~

(Dany)

Elegie pro Helenu

Ty strome. Ty černý strome!
Nepouštěj měsíc ze svých rukou.
Tma mokrých zdí a kostelních věží,
bláto čvachtá pod koly aut,
jodové ružové světlo,
lucerna rozhazuje své jedovaté vlasy.
Nepoustej měsíc ze své náruče
do propasti železem rachotící noci
v tom měsíci je Helena.
Za žlutými okny hlasy vytřískané z pivních pállitrů,
Pusto zmlácených žober a vězněného dechu.
Tam je Helena.
V dálce uzlů kolejnic,
pod jinovatkou.
Žde lidé se valí z noci.
Mžítka trhají oči - pozadí se hroutí.
Tepou žíly, přibíble mňkají mastné tváře.
Čelísti pracují.
To jsou ty zavhlé pelechy mého smutku.
Mého smutku Izmaelského.
Ale ty strome černé kůry,
ty strome přízračný,
ty strome políbený stříbrem
nepouštěj měsíc ze své náruče.
Tam na bolestné nachové lodi pluje Helena.
Vzpomínám a dráty se trhají,
rozbijí myšlenky, odškrtnou průpiskou lidský smutek,
zmuchlojí mozek. Propijí.
Ať sebevíce praskají trámy ve stropě
modlím se k Antonínovi a k Terěze,
v bezmoci farářů propadlých v černá slova.
Ke tvému klínu Heleno
Když autobusy drtí palce
a noc se převaluje plná provazů,
tře se břichem a střechy Leviatan plující z mrtvolných hlubin.
Všichni jsme už - - - - - hynulí.
Klesáme ke dnu s kořeny vyrvanými.

Když na schodech slov,
klopýtám přes klouby....a
nevpluje loď do osamělé delty.
Bahno a kníjící rakosy,
prázdné domy řihají do noci prohnítlými matracemi.
Vidím tě krásnou - bílou bělostnou
k šílenství mě dohání bělost tvých nohou,
tvých nader něha.-Když světlo vstupuje do korun stromů,
to jsou tvá slova ukrytá v lekánech tajemství.
Zatímco přes zuby hryžou vzduch
ti v tom psinci tady.
Obojky, krev z chlupů, lysiny na mozcích

Jen tak nezávažně si udavači zapalují cigarety
a listy vrtulníků poroučí nebo.

Volám k Antonínovi, k Terěze,

když autobus odváží mé blbě dobytče.

Itomělý beatnik zbitý vybitými kly sírá

přes prázdné rámy na -legitimaci-

A ryby v kruhovém láku šerou své vlastní ocasy.

Kde jsi, ach kde jsi bělostný ohně.

Jako špalky, jako řepné hlízy

spí spravedliví v teplé podestýlce

klidného s v ě d o m í

a jazyky sudičů šplhají po oknech.

Heleno! Heleno!

Časkrát se metali los o kacířské roucho Jesuovo,

roztrhali je na kousky a salatali si s ním

své procezené zádky-Aby tyhle vyhřáté noci

dál škrtily Shakespearovy děti pod krkem.

Časkrát další fototy vystupují hlavy,

čaroděj vaalíky se sláji.

Jen ty STROM! nepouštěj s oljetí

ta vratkou ložku s jehnátkem mým

Heleno! Heleno!

Jen ty a já v noci Shakespearovské špalky

"Oči tvých bojím se více než tisíců lidí"

Už dávno ho pohřbili do hoven televizních serialů.

A stále se to točí.

Škrtli si horkými bílými dráze.

Prvobytněpospólnými přety

tlačí vpřed mašinu pokroku.

Nevědí,

Nevědí se

Antonín a Teréza

teď ještě pasou boránky

na zelených loukách všemohoucího.

Nevědí a tak

Dál rozsvěcejí jedové výbojky a prohlédávají nevymetané kouty.

Heleno, přijď už, vrať se

Právě teď protékají záplavy líhu lid křmi hrdly,

právě teď povolují rozkroky,

právě teď stanují vojáci bahví kdo,

právě teď secelebruji hyeny

Ano vše se začalo do krve

v tomto spirálovitém okamžiku.

Kdy vyhláštěná kultura s kvikotem zalezla do první škvíry.

Právě teď Heleno-bílá bělostná

jedině ngá Heleno

Právě teď sestoupil Kristus z hor a řekl:

Pojďte zase do Jhdu. Zase tam máte jít!?

V judstvu už te ři přitečují tramy a kováři

v pekle výhně zasotřávají hřeby.

Právě teď tě strom drží ve svých rukou

a já se držím stromu

a On jediný nás spojuje.

Hrbatý Zbořil kyne slivovičným prstem na tebe
 Vzpínají se chtějí korbičky jen aby se počívali
 Bezdětní pláčou do brýlí, ušáků rád její fialové nosy
 Tvé oči brouzdají tátočnými kraji
 domovů životů hřbitovů
 do květů které rostávají v obdivu ku spektru
 a máma pláče ne pláče
 směje se směje
 na židli
 ve vzduchu
 na zemi
 v pračce
 za okny s brdličkami
 Z kamen už kloužou stíny
 a brní podlaha
 hračky už spí
 sítě jsou plné oken
 prázdné oken
 za oknem
 na stropě
 suší se plínky
 chlapeček usíná
 do klína
 do klína
 zapadá
 zahrada
 beze jmen kořeny
 malými velkými
 žárovky
 ružovky
 v požáru
 bez slunce
 v kočárku
 posteli
 vpatrovém přístřeší
 usíná

(Dany)

X....

Možná už brzo bude přšet. Je to ~~1947~~ na hlavy, trávníky sma-
štěné ještě ně, ještě ně, infarktu vzduch až praští žebra obloze
a dech nepopadne. Možná až se více ~~stane~~, zavíří točité schodiště-
pohledy vzhůru pod sukně vzpomínek. ~~Chláp~~ chláp vyběhne z koupelny,
růžové tělo mezi futry. Utíkej, malý, utíkej. Sic nadoběhneš. To
jsou ty domy. Dvařma bouchají, kdesi v temnu, ve výklencích se kr-
čí běsové, bříšmi vysávají plaménky svíček a propadají se do pra-
chu hubertusů.

kto jsem popochézel po poroně. Vrzaly železné páteře vlaků a noci přibývalo
sek ~~stůl~~ pod zelenou věží šachta, lidé v kleci letí dolů. Lano se od-
víjí a odvíjí a běží ti mezi prsty a nechytíš ty mňitky snu. Už nikdy,
tolik je jich rozbitých rozbitých...

Viš, už nikdo ti to zrcadlo nesloží. Ty střípky v albu, ty
ostráhané hlavičky a kočárky a medvědí misové. Tatínek tě
vzal na rameno bys viděl dolů, jak prosí o kousek cukru a tys
mu říkal - kup mi želvu, kup mi želvu, kup mi želvu.
První lepkavé stopy deště. Opilec se prohýbá až hlavou téměř
zavdí o dlaždice a přitom nohama pořád na zemi. Co se stalo s
jeho páteří, tady si říkáš, vid, gumový panáca, co dokáže chlast.
Takto jsem čekal na vlak až vyjede z příškvazu noci a odveze mě ~~domů~~.
Někdy jsem viděl jak ~~prýská~~ omítka a myslel jsem na mámu, když seděla na
mezi ve věsu. Tehdy spolu byli teprve zasnoubení. Kytice kopretin, tal-
íren, že. Taký jsem žvýkal stovíková stébka, když jsem byl ještě malý.
Co ti plyne v hlavě? Musno povídat: okurky utopené ve skysané
pěně láku, rozvařené kuřecí kůže, kastrolы hlava na hlavě plný
dřes. Prázdná Jazsu-černoši utekli do tunelu. Pohlaví na pavlači.
Ta stará bába už zemřela, zbyly jen zblešené deky a šerpály
a tvoje otrávená krev. Sny v klečících šenách, orůžka orientu,
vyrvané skoby hromosvodu, oběsit se na nich. Ach máho
rozkasu Kordelie byla obešena ve vězení a její tatínek Lear
už ~~byl~~ šilón to nevydržel. ~~Katani~~ ruce jí protáhly krk
do modra. Světlo padalo na šteřelý slameník a on byla bílá
jak holubice.

Pod mostem mi svítí palčivá světla scenerie. No ovšem že česvená. Přšlo čím
ál víc. Plošatý vousáč jedl párek z papíru, všechno mokré déšť mu stákal
o čele; ústa uchopovala sousta, smál se. Pivo! ne bo tě slynčujem. Na tu fot-
ku těch dvou krásných mladých lidí. Dědeček mi ji ukazoval, když se mi stýs-
to o pracovních. Pravda, byli všelijak chudí, ale keř šipkový ze všeho kví-
í co zplodila země nejraději měli. Snad už se přirachtí ten kus železa a
jeina. Relativně jsem kryt deštníkem před nepohodou.

Všechno je pravda co se stane a tomu neunikneš. Jak rádi bys
prděli z rážových snů a novzbouzeli se. Jste plní spovědí a roz-
lícení není není není. Orozy černají a saze jsou věčné. A tys
to přišel hledat krásu. Tvůj hák jsi vyhodil do výšky a po uzlo-
vatém provaze jsi šplhal přes arkýře a vinuté barekny sloupů
a hlavy svatých až k ostrým střeptům v mozaikovém okně. A co jsi
viděl v chrámu. Ema dýchlá do očí. Ema-šervotoči. Odešel Bůh,
mezi lidí sestoupil. Jen si dříve dál přejet a pivo, syt se. Prejt
v břiše, prejt v hlavě a stále hladový. Pak seskoč dolů. Tam, kde
jste t sknili v pustém přístavu a odlivu domů. Tam, kde s podí-
nou proutí se koutí, viš. Naše obačky opílký vyhlásle tě ra-
pláchnou všude, pod stromy a v ~~podzemních~~ průchozech. Dech jen dech
v cárech lomcuje ~~plaménky~~ tvé dřevové tělo.

Takto jsem čekal na vlak. A už jsem z dálky viděl jeho světla, a už jsem tu-
žil moc-jenoc, pomoc je pravda tvoje a krása tvoje. Helena přijížděla tichá
ve svých hnědých očích. ~~By~~ ni jsem mylel. Neč na jaře, spláchnout, říkal
jsem si, spláchnout tu lonskou zimou. Ale vlak ~~stál~~ stát, světla utkávala ve
tě pod mostem. A čekal, čekal jsem, čekal.

...čekal na vlak též před velikonoční. Pak a rachotem předposlední předposledního soudu přijel, dvě bílé ruce mne vyzvedly a dál jsme jeli spolu.

Psychologie davu

Dělníci
filkaři
defraudanti
vrazi
politici
buzeranti
chlapeček s červenou rádiovkou
ctihodná dáma
smělivá pionýrka
tři funebráci
zástupci stran
notorik z profese
lékaři světa
holky na prodej
holá věta
kravál a smích
starý mnich
studenti fyziky
a taky matiky
špinaví malíři
hladoví básníci
a taky policajti
a ještě policajti
a s nima policajti
zelení vojáci
černé samopaly
okované boty
slepá holčička
prachytní hroty
ředitelé všeho
důchodci bez ničeho
fanoušci fotbalových klubů
bezzásadové krysy
zásadoví vězni
faráři
popeláři
betonáři
rolníci z našich luk
ti co nechtěj nic
ti co něco chtěli
ti co nic neviděli
tenhle ten dav
učlapal
zahubil
myšlenku
když chtěla
zavolat
Jsem tady
žež mohla proslavit
byla ušlapána

Derivace tvého strachu

Bojíš se setkání
bojíš se slov
bojíš se loučení
rozchodu
smutku
bojíš se doteků
aby nezmizely
aby neodešly
a nebyly chtěny
strach z toho
co přijde
když odejde
někdo
něco
nevysloveno

-NEK-

Apokryf

Ale vždyť to tak nebylo!
Já vím, je to apokryf.
Ale přesto to TAK nebylo!
Já to částečně předělám.
No, ale bylo to T A K ??
~~Ám~~
Tak dobře, já tam něco škrtnu.
Ale, když JÁ si myslím.....
Tak já tam toho škrtnu víc.
Když to ale TAK nebylo.
Víte co, já to škrtnu celá.
No vidíte!!
A napíšu to TAK jak to bylo!
Dobrá, ale nazvete to APOKRYF !!

-NEK-

Vyznání lži

V každém doteku
jsem cítil tebe
v každém milování
jsem volal po tobě
lhář jsem
protože říkám
mám tě rád
pro tebe
jiné
protože ona to chce slyšet
protože já to musím říci
tobě
Tobě
Vyznávám
Lhář
jsem
a přitom
mluvím pravdu